

DAGMAR GALAS
KLINIKA
DR. EVANSE

Dagmar Galas

Klinika Dr. Evanse

1.

„Co na mne tak zíráš?“ zeptala se spoře oděná žena stojící na chodníku před nasvícenou výkladní skříní butiku s kabelkami Louis Vuitton a ukousla si kus čokoládové tyčinky.

„Tak co je?!“ zvýšila hlas, když se nedočkala odpovědi. „Máš snad hlad?“

Následovalo nesmělé přikývnutí.

„To jako fakt, jo?“

Další přikývnutí.

„Tak na,“ napřáhla ruku se zbytkem sladkosti.

„Dík.“

„Jak se jmenuješ?“

„Spratek.“

Žena se krátce zasmála. „A jiný jméno nemáš?“

„Ne.“

„To je teda dost divný.“

„Proč? Já na to slyším.“

„Kde zase vězíš, ty spratku jeden?! Potřebuju pomoct s těma zbylýma ovcema. Odvezu je taky starýmu Engelhartovi - ať si s nima dělá co chce. Už mám těch blbek plný zuby. Vylez!“

rozkázala mi Miranda a zabušila na vrata stodoly.

Pomalou slézám z horního patra a vycházím na dvůr.

„To jsem si mohla myslet!“ Vytrhne mi knihu z ruky a žene se s ní k rezavému barelu, ve kterém zrovna pálí odpadky, zatímco já zůstávám stát u vchodu a tupě zírám.

Plecháč se nachází nedaleko hnojiště, do kterého stéká moč z prasečího chliva a z ovčina a ještě donedávna tam také tekly chance od naší stračeny. Ta ale před týdnem zdechla. Díky mému zásahu - to však nikdo neví. Dostala do žrádla trochu sypání - jed na krysy - a udělalo se jí nějak nevolno, takže byla do rána tvrdá. A na ty přiblblé ovce by došlo co nevidět.

Také nad tím smradem stojí na deskách naše WC - úžasná věc. V létě neskutečný puch, mouchy, pavouci a jiná odporná lezoucí havěť, zatímco v zimě může jednomu umrznout...

Miranda spěchá k plecháči. Cestou se jí uvolní pramen vlasů, který za ní vlaje a vykřikuje: „Tvůj fotr - ten parchant - si klidně zmizí a mně to tady nechá celý na hrbě. Čekala jsem, že mi budeš pomáhat, ale tebe to samozřejmě ani nenapadne. Už tě mám taky dost, ty spratku jeden zasranej!“

Vždyť jí pomáhám, tak co pořád má. Nehodlám se ale v těch sračkách rýpat celý den.

„Zalezeš a furt máš hlavu jenom v těch pitomých knížkách. Jestli to nevíš, tak já se můžu taky klidně sebrat a odejít - nic mne tady nadrží.“

Rozpřahuje se...

„Mirando, ne!“

„Já ti ukážu!“

„Mirando, prosím tě, ne! Moc tě prosím, nedělej to.“

Nedbá mých proseb a hází knihu do ohně.

Přibíhám k barelu, nakloním se nad něj, ale vzápětí se stáhnu. Proti mému obličejí vyletí sprška jisker a knihu začnou olizovat plameny.

„Proč jsi to udělala?! Vždyť ta knížka ani nebyla moje! Copak já můžu za to, že se můj fotr na tebe vysral? Dokud jsi mu dávala každý den, bylo všechno v pohodě. Pak tě to přestalo zřejmě bavit, tak se sebral a šel. Ted' asi někde píchá zase jinou kurvu.“

„Takhle se mnou teda mluvit nebudeš, ty spratku!“ zaječela a vlepila mi pořádnou facku.

To ani náhodou - už si od ní nenechám nic líbit a nebudu ji poslouchat - vždyť to není moje máma. Tahle si na ni pouze neúspěšně celou dobu hraje - je jenom o necelých deset let starší než já. Už nikdy v životě ji tak neoslovím.

Taky jí jednu ubalím. Začneme se prát. Miranda má pantofle na klínku - zvrtně se jí noha, vrávoravě couvá až k okraji hnojiště, kde zakopne o vyvýšený obrubník. Ztrácí rovnováhu, kterou se snaží srovnat máchajícími pažemi a padá pozadu dolů.

Zůstane ležet na hromadě mrvy, otáčí se na břicho a pokouší se zachytit betonového rantlu, na který z této polohy ale nedosáhne. Kleká si tedy na kolena - fekálie pod ní však podkluzují a ona se vzdaluje od okraje.

„Podej mi ty vidle - at' se jich můžu chytit!“ Vlasý se jí uvolnily ze skřipce a má je nahrnuté v obličejí.

Nehnu se z místa.

„Tak dělej, ty spratku! Copak nevidíš, že se odtud nemůžu dostat?“

Vidím.

Hrabe bosýma nohama, ze kterých se jí zuly pantofle, a zarývá prsty rukou s dlouhými nehty do fekálií, aby se mohla přisunout blíž.

Nezabírá to. Klouže stále níž a níž a najednou se pod ní kus těch sraček uvolní a ona se ocitá po krk v močůvce.

Zdá se mi, že se pomaloučku noří hlouběji a hlouběji. Centimetr po centimetru. Na dně musí být usazená pěkně tlustá vrstva hoven. Nepamatují se, že by se ta jímka někdy čistila.

„Přitáhni sem žebřík a pomoz mi, proboha. Prosím,“ natahuje ruce, ze kterých jí odkapává smradlavá špína, mým směrem.

Stojím a dívám se do jejích očí s rozšířenými zorničkami. Kejdá jí teď sahá až pod bradu - opět klesla o něco níž.

Je nucena začít zaklánět hlavu, aby jí to nenateklo do úst, ale tmavá kapalina jí okamžitě vniká do uší.

Jestlipak je jí zřejmé, že se odtamtud nedostane. Jaké to je? Jaké máš pocity? A jestlipak víš, jaké mám já vždycky pocity, když mě mlátíš a sprostě mi nadáváš - když si na mně bezdůvodně vybíjíš svoji zlost za to, že se můj fotr zdejchnul a tebe nechal na holičkách.

Zrak upírá k nebi a snaží se ten neodvratný okamžik co nejvíc oddálit. Vlasy, které se jí už před tím uvolnily, se vějířovitě rozprostřely na povrchu kejdy. Zase ji to stáhlo o kousek níž. Z jejího obličejce je už vidět pouze malý ovál.

Pomalou - jako ve zpomaleném filmu - zavírá oči a otevírá ústa - možná ještě chtěla něco říct nebo se naposled nadechnout - okamžitě jí do nich vniká tekutina.

„Glo, glo, glo,“ z hrdla jí vychází bublavé zvuky a nastává závěrečné dějství, ve kterém její hlava mizí.

Na hladině se ještě objeví několik osamocených bublinek - poslední zbytky kyslíku, který unikl z Mirandiných plic.

Uvažuji o tom, že to tady poliju benzínem a zapálím. Po chvíli to ale zavrhuji. Kouř by byl vidět hodně daleko a někdo by se sem určitě přijel podívat. Ne. Nechám to tak, jak to je. Beru si z Mirandiny peněženky posledních devadesát dva dolarů a do batohu strčím pár nejnnutnějších věcí.

Chci nastartovat náš Dodge Ram, ale dneska zase stávkuje - zkusím to několikrát za sebou - motor chrchle, ale nenaskočí. Půjdu tedy pěšky dvě míle po prašné cestě lemované vysokými stromy a

hustými keři, která vede od našeho chátrajícího domu a rozpadajícího se hospodářského stavení k silnici, po níž se dostanu do Embry Hills - to se stane mým odrazovým můstkem pro cestu do velkoměsta. Není to moc daleko, a především si mne tam nebude nikdo všímat a na nic se ptát, protože tato zapadlá díra nebyla už několik roků naším cílem. Předpokládám, že za takové dvě hodiny ostré chůze tam dorazím.

„Já ti teda budu říkat Sprajt - tak jako je ten drink Sprite.“

Pokrčím rameny - je mi to fuk.

„Já jsem Lili,“ napřáhne ke mně ruku ověčenou několika cinkajícími stříbrnými náramky.

„Sprajt,“ potřese se si pravicemi a zasmějeme se tomu.

„Odkud seš?“ zeptá se mne.

„Z Embry Hills.“

„Ty nemáš vůbec žádný prachy?“

Zavrtím hlavou.

Lili se zamyslela, a pak mi navrhl, že mě vezme k ní domů, trochu mne dá do pucu, ať si můžu začít vydělávat - docela prý to sype, když se jeden snaží.

„To mám jako dělat kurvu?“

„A máš snad lepší nápad?“

Když si táta přivedl Mirandu domů, bylo mi deset a jí necelých dvacet, zatímco on už překročil čtyřicítku.

Jednoho dne se nevrátil z práce jako obvykle. Dělán si starosti a trochu se doma bojím, protože nikdo kromě mne tady není. Krávu,

ovce, prase a k tomu deset slepic, nepočítám. Zůstávám poměrně dlouho vzhůru a nevím, co mám dělat. Pak mne však přemůže únava - položím si hlavu na kuchyňský stůl a usnu.

Nějak kolem půlnoci mne cosi vzbudilo. Zaposlouchám se a slyším motor auta. Poznávám náš Dodge. Za chvíli reflektory olíznou přední stěnu domu a hned na to se ozve dvojí bouchnutí dveří. Vběhnu do ložnice a stoupnu si k oknu za záclonu.

Je tam s tátou nějaká žena. Má na sobě krátké bílé šaty, přes ně svetr - možná je mého táty, protože jí je hodně velký - dívá se na hvězdy, točí se dokolečka a směje se. Táta k ní přistoupí, uchopí ji za zadek a přitiskne ji k sobě. Ona ho také tak uchopí a vzájemně se o sebe tam dole otírají. Pak ji vezme táta za ruku a vede ji dovnitř. Lehám si do postele a předstírám, že spím.

Někdo potichu otevírá dveře od ložnice. „Pojd’,” šeptá táta.

„To tady budeme všichni tři?” ptá se ona, když mu nakoukne přes rameno.

„No a co? Vždyť spí. Tak už pojd’,” táhne ji do nitra místnosti.

Slyším šustit oblečení, pak pod vahou jejich těl začne protestovat drátěnka. Mírně pootevřu oči a vidím, jak ta ženská leží na zádech, táta se pokládá mezi její roztažené a pokrčené nohy a hned na to začíná pohybovat zadkem nahoru a dolů.

Teď dala ruce za hlavu, chytla se kovových tyčí na pelesti, mele sebou a vzdychá. Táta zrychluje, pak zvedne zadek, dopadne na ni a také ze sebe vydává jakýsi zvuk.

Jakmile se oba zklidní, okamžitě usínám. Nevím na jak dlouho, protože mne zase probudí nějaký šramot. Snažím se probrat z těžkého spánku a poslouchám. Opět skřípe drátěnka. Pootevřu jedno oko a vidím, že tentokrát to dělají opačně. Sedí tátovi pod břichem a zvolna se pohybuje. Zaklání hlavu a setřásá své dlouhé

blond vlasy, které jí ozařuje měsíční světlo procházející oknem, na záda, protože jí neustále padají do obličeje. Tátovi se to takhle asi nelíbí, uchopí ji, stáhne ji na postel a překulí se na ni.

Nechci to už poslouchat. Otočím se ke zdi, roh deky si přiložím na ucho a po chvíli mne obestře spánek.

Ráno mžourám do stropu a snažím se rozpomenout na ten divný sen. Jakmile se ale podívám na vedlejší rozházené a zmuchlané postele, je mi jasné, že se to fakt událo. Že tady táta někoho měl. Oba byli vysvlečení a leželi na sobě.

Vstanu a pomalu otevírám dveře do kuchyně. Oba sedí u stolu, ona dává tátovi ukousnout z jejího chleba a smějí se tomu. Má na sobě zase ty bílé šaty, které měla včera - mají velký výstřih, takže jí jsou vidět prsa - kulatá a baculatá. Vlasy si sepnula vzadu skřipcem - takhle jí to sluší mnohem víc.

Když mne zaregistrují, táta polkne sousto, mávne na mne rukou a řekne: „To je Miranda. Teď tady s námi bude bydlet a ty jí budeš říkat maminko.“

„Není to moje maminka - ta už přece dávno umřela,“ okamžitě se naježím.

„Budeš jí tak říkat a budeš ji poslouchat! Teď se pojd' nasnídat, ať tě můžu odvézt do školy.“

Miranda se na mne vlašně usmála, ale myslím, že to nebyl upřímný úsměv - asi mne nebude mít moc ráda.

Tyhle jejich hry se opakují každou noc. Ve škole mne zmáhá taková únava, že mi v některých hodinách padá hlava a já úplně tvrdě usínám. Spolužáci se mi posmívají a chtějí vědět, co po nocích provádím. Tak se jim svěřím, oni se baví na můj účet ještě víc a dostane se mi od nich náležitého ponaučení. Prý je Miranda její

umělecké jméno a v Modré laguně má svůj vlastní program. Kroutí se tam u tyče, vystrkuje na chlapy holou prdel, pak se otočí, nasliní si prst a strčí si ho TAM. A teď jí HO tam strká můj táta.

Tuhle po vyučování scházím ze schodů a v přízemí vidím stát tátu s paní ředitelkou, která mu právě říká: „Máte velice nadané dítě, pane Burtone. Skutečně.“

Asi na ni pochybovačně kouká - nevidím mu do obličeje, protože je ke mně otočený zády.

„Opravdu - věřte mi. Je to chytrá a otevřená hlava - být vámi, uvažuji o dalším studiu. Může to dotáhnout hodně daleko.“

Domů jedeme mlčky. Čekám, že mě táta také pochválí, když mne chválila paní ředitelka, ale nic neříká. Jakmile zastavíme na naší příjezdové cestě, jde na moji stranu, počká až vystoupím, a pak mi jednu vrazí. Chytím se za tvář a za ucho - pálí to. Překvapením vykulím oči.

„Dneska jsem musel kvůli tobě odejít dřív z práce. Ředitelka si na tebe ztěžovala, že ve vyučování chrápeš! Jestli ještě něco takového uslyším, nezůstane jenom u té jedné facky. To si piš!“

Miranda stála na verandě opřená ramenem o dřevěný sloupek, ruce měla překřížené na hrudi a pozorovala nás.

Teď teda dovnitř nepůjdu - to ani omylem. Takhle mě před ní ponížít. Seberu se a jdu do stodoly. Tam si vylezu na patro a lehnu si na slámu. Přemýšlím o nespravedlnosti, která mne potkala a skane mi slza. Nemůžu spát kvůli němu a ještě mne za to bude mlátit. Dokud tady nebyla ta děvka, bylo mne líp.

A zase to dělají. Chci spát - aspoň jednu noc mne nechte vyspat. Přemáhá mne únava, klimbu, ale pořádný spánek nepřichází. Nenávidím ji a fotra také nesnáším.

Připadala mi jako moje starší sestra - ale nechová se ke mně tak. Rozkazuje mi a kde může, tam mi jednu strouhne. Když si na ni postěžuji, tak je táta při ní.

Přitáhnu si na ucho roh přikrývky, ale za chvíli je mi vedro. Nehodlám tady s nimi být - už nebudu předstírat, že spím. Vstanu a odcházím - přitom za sebou pořádně bouchnu dveřmi. Na verandě si sednu na schod - zůstanu tady třeba až do rána.

Za nějakých pár minut přichází táta. Sedne si vedle mne, zapálí si cigaretu, sirky odhodí vedle sebe, a když vyfoukne kouř, vezme mne kolem ramen. „Tohle je jenom mezi dospělými. Až povyrosteš, pochopíš to.“

Chápu to už teď.

Vrznou dveře a objeví se mezi nimi Miranda. Má na sobě mámin župan a objímá se rukama.

„Zítرا ti udělám z přístěnku pokojík. A teď pojd' dovnitř, ať nenastydneš,“ odhodí zbytek cigarety, jejíž konec žhne ve tmě, a pomůže mi vstát.

Má tam dílnu, takže nevím, kam si všechny ty krámy dá.

Větší železa nastrkal pod verandu a to ostatní nahrnul na jednu hromadu a nechal to tam, kde to bylo. Zametl, nastěhoval mi tam postel a pod nohy mi odněkud přinesl umouněný koberec.

Bylo to fajn nebýt s nimi pohromadě, ale noc byla ještě horší. Přestali se totiž krotit, protože si nejspíš mysleli, že nemám uši, anebo že si na nich ležím. Miranda hlasitě sténala a fotr do ní tak bušil, že se postel přisunula až k té tenké stěně a pelest do ní s vrzáním narážela.

Je tady cítit motorový olej a po několika hodinovém pobytu v přístěnku mi to začíná vadit. Dráždí to moje dýchací cesty, takže se naráz rozhodnu: беру si baterku, polštář a přikrývku a jdu do stodoly. Vylezu si na patro a tam si ustelu.

Spím tvrdě a dlouho.

Probudí mne až nějaké tahání za nohu. „Vzbud' se!“

Mžourám na Mirandu a v prvním momentě si nedokážu uvědomit, kde vlastně jsem.

„Už je skoro poledne! Táta tě nemohl ráno najít, tak odjel bez tebe. Neměl čas se zdržovat tvým dalším pitomým nápadem! Ale nepřej si vědět, co s tebou udělá, až se vrátí z práce!“

„Já přece nemůžu za to, že mě pořád budíte, když několikrát za noc šoustáte jako koně. Seš obyčejná děvka!“

„Ty spratku!“ vykřikla a začala mne fackovat hlava nehlava.

To bylo poprvé, kdy mne takhle nazvala.

Lepší nápad nemám, takže je rozhodnuto: Lili mne vezme k sobě domů a trochu mne vylepší. Hlavně ten účes je děs - mám to prý moc nakrátko a ještě jsou tam zuby. Z ulice, ve které má svůj rajón to nemá daleko a cestou mi koupí v okénku s rychlým občerstvením obloženou bagetu. Je poněkud okoralá - asi ji tam mají už od včerejška a zapomněli na ni. Ale co, mám hlad a slupnu ji jako nic.

Vystoupáme po pěti schodech k bíle natřenému poschod'ovému domu, a když odemyká skleněné vchodové dveře, zeptám se jí: „Ten je tvůj? To sis na něj vydělala touhle prací?“

Zasměje se. „Co tě nemá? Tak dobře placená zase nejsem. Jsou tady čtyři byty a já mám pronajatý ten nejmenší a ještě se o něj dělím se spolubydlíci.“

Žijí ve dvoupokojovém bytě - každá obývá jednu místnost a o kuchyň a koupelnu se dělí.

„Salma maká v nemocnici - teď momentálně má službu.“

„Ty si sem ty zákazníkky vodiš?“

„Jenom v případě, když je to nezbytně nutné, a když není Salma doma. Na lednici mám rozpis jejích služeb. Jinak si většinou kunčofti určí sami, kde to bude probíhat. Hele zlato, teď se jdi osprchovat a já ti zatím vyberu nějaký hadry.“

„Můžeš mi říct, proč to pro mne děláš?“

„Bud'to jsem tak hloupá, nebo mám den, kdy potřebuju vykonávat dobrý skutky. Pevně věřím, že se mi to jednoho dne vrátí.“

Když vyjdu z koupelny, Lili už má všechno připravené: přes opěradlo židle visí svršky, na stole leží dvě paruky a malovátka.

Obléknu si tříčtvrtní legíny, krátkou riflovou sukni a růžový svetřík, který mi elegantně padá z jednoho ramene. Zkousím si prvně černou paruku s dlouhými vlasy - Lili kroutí hlavou, že ta ne. Zato ta blond - krátké mikádo je ta pravá. Chci se podívat do zrcadla, ale Lili mi to nedovolí.

„Teď tě namaluju, ať vypadáš o trochu starší. Kolik ti vlastně je?“

„Sedmnáct.“

„Aha, tak to seš krapet pod hranicí zákona, to víš, ne?“

„Hm.“

Nanáší mi na obličej všechny ty barvičky, řasenku, rtěnku... a vysvětluje mi postup, ať příště vím, co a jak.

Jakmile je se mnou hotová, vede mne do své ložnice, kde má pověšené velké zrcadlo. Nepoznávám se. Připadá mi, že je v mojí kůži úplně někdo jiný.

„Co ty na to?“ zeptala se mne.

„Myslím, že mi to sekne.“

„Na to vem jed. Chlapům se postaví, jen co tě zahlídnou.“

Vyrážíme. Dostane se mi několika drahocenných a praktických rad. Cenu ať prý nadhodnotím, protože dotyčný bude určitě smlouvat. Mám si říct o pět set dolarů a pod tři stovky nejít.

Postávám na chodníku a vyhlížím potencionálního zákazníka. Zatím žádný zájem.

Projde kolem chlap - asi tak padesát - oblečený ve sportovní teplákovce - nevím proč, ale dívám se za ním. On se také otočí a po krátkém zaváhání se vrací.

„Kolik bereš?“

„Pět set.“

„To je trochu moc,“ vrtí hlavou, „dám ti dvě stovky.“

Mám na jazyku: tak jo, ale vzápětí slyším Lilin hlas: pod tři sta nechod!

„Čtyři sta padesát,“ řeknu.

„To přeháníš. Tři sta.“

„Na to zapomeňte. Pokud mi nedáte čtyři stovky, tak odcházím,“ otočím se k němu bokem a předstírám, že to myslím vážně.

„Dám ti teda ty čtyři stovky - ať nežeru,“ řekne spěšně.

„Fajn,“ kývnu.

„Tak pojd', prdelko,“ stiskne mi zadek a postrčí mě kupředu. „Mám ve vedlejší ulici karavan.“

Kouknu přes rameno a vidím Lili, jak se zubí a zvednutým palcem mi přeje hodně štěstí.

„Kolik ti je?“ zeptá se mě ten chlap.

„Devatenáct,“ zalžu bez mrknutí oka.

„A jak se jmenuješ?“

Tou otázkou mě vyvedl docela z míry - tady se asi nehodí říkat Spratek, takže plácnu: Miranda.“

„Tak trochu přidej, Mirando.“ Uchopí moji ruku a přiloží si ji na svůj rozkrok. Trčí mu. Zatímco mne svírá strach. Uvažuji o tom, že z toho vycouvám. Ale nemám na jídlo a spím v parku a umývat se chodím na veřejné záchody. Musím to zvládnout.

„Svlíkni se a lehni si na břicho!“ přikáže mi hned, jakmile vstoupíme dovnitř karavanu.

Já se svlékám pomalu, zatímco můj zákazník to bere hopem. Pane Bože, to je kláda - mrknu na jeho ztopořený penis - kam mi to chce narvat?

„Tak dělej!“ pobízí mne.

Lehnu si na břicho, on si nade mne klekne, uchopí mne za boky a nadzvedne mi zadek.

„Mám to nejraději takhle dozadu - tam to zajede pěkně hluboko,“ a strčí mi ten klacek do análu.

Mastí mne tak intenzivně, že mi na hlavě poskakuje paruka a mám pocit, že mi obsah střev vytlačí druhým koncem ven. Chrochtá si u toho a jeho masitý podbřišek naráží mlaskavě na můj zadek.

Když konečně dosáhne vrcholu a já se postavím, cítím, že mi zezadu něco teče po noze: krev a sperma. Uchopím dečku, kterou má položenou na stolku a otru se do ní. „To jste mne teda pěkně zřídil - natrhnul jste mi řiť. Chtělo by to příplatek za bolestné.“

„To si nemyslím. Řekl bych, že jsem tě dokonce přeplatil. Takže teď se pěkně vrať k mamince, prdelko,“ plácne mne přes zadek, sežmoulané bankovky mi nacpe do kapsičky u sukně, kterou jsem si na sebe v rychlosti natáhl, a otevře dveře, ze kterých mne vystrčí ven.

Vracím se zpátky do ulice, kde operuje Lili, ale nikde ji nevidím.
Asi taky klofla nějakého kunčofta.

2.

Sedím na lavičce na Clifton Road v Atlantě před univerzitou a pozoruji hemžící se studenty. Courají se sem a tam, smějí se, chovají se uvolněně. Hm... ti se mají. Také chci studovat. Mně ale nebylo přáno dokončit ani základní vzdělání.

Miranda strčila oběd do trouby, aby ho tátovi přihřála, protože se měl co nevidět vrátit z práce - tak jako každý den. Jenže minuty utíkaly a on nikde. Hodina, dvě, tři - tma jako v pytli a my stále netrpělivě čekáme.

Miranda rázuje po kuchyni a snad každých pět vteřin koukne na nástěnné hodiny. Pak už to nevydrží - uchopí krabičku s tátovými cigaretami a vyjde na verandu.

Nemůžu jen tak nečinně sedět. Hodím na sebe svetr, vezmu si tu největší baterku, co máme a jdu ven.

Jakmile Miranda uslyší klapnout dveře, otočí se ke mně, vyfoukne kouř nad moji hlavu a zostra se zeptá: „Kam jdeš?!“

„Na křižovatku. Třeba se tátovi porouchalo auto.“

„Kdyby se mu porouchalo, tak by to došel pěšky. Vždyť je to kousek.“

Pokrčím rameny a sestoupím z verandy.

„Nikam nechod!“

„Musím. Musím něco dělat.“

„No tak si běž,“ mávne rukou a potáhne z cigarety.

Po několika metrech vstoupím na cestu, kterou lemuje neprostupná změť vzájemně propletených keřů a vzrostlých stromů, které tvoří nad mojí hlavou nepropustnou klenbu, pod kterou je naprostá tma.

Rozsvítím baterku a namířím kužel světla před sebe. Jdu ve vyježděné koleji a snažím se našlapovat co nejtišeji - potřebuji slyšet okolní zvuky.

Leknu se - ve křoví něco zachrastilo. Vzápětí ale nastalo ticho, jako když utne. Zůstanu stát a namířím baterku do míst, odkud předpokládám, že to vycházelo a zaposlouchám se. Znovu se ozve zašustění a pak slyším rychlý úprk mezi suchým listím - nějaké malé zvířátko. Určitě je vyplašené víc než já. Oddechnu si.

Postupuji celkem rychle, ale asi tak někde za polovinou cesty náhle zpomalím. Táhle v zákrutu někdo stojí za stromem a ukazuje na mne. Srdce mi buší jako splašené a sotva popadám dech. Mám utíkat zpátky? Tím si ale moc nepomůžu - určitě mne bude pronásledovat. I kdyby se nám podařilo se v domě zabarikádovat, stejně se tam nějak dostane. Co když ten někdo ublížil tátovi a on teď potřebuje pomoc? Stojím na místě a nemůžu se rozhodnout, co mám udělat. Kuželem světla přejíždím chvějící se rukou po postavě, ale je to příliš daleko, takže ji nedokážu rozeznat - a to také z toho důvodu, že jsou kolem ní všelijaké stíny, které se vzájemně překrývají. Po chvílce se odhodlám a zavolám na něj: „Hej, co tam děláte?! Tohle je soukromá cesta!“ Není to pravda, ale chci ho donutit, aby se nějak projevil. Nic. Žádná odpověď. Avšak za mými zády to zakrúpe. Trhnu sebou a prudce se otočím. Namířím svítilnu tím směrem a strnu, neboť zahlédnu dvě žhnoucí koule. Ty ale po pár vteřinách zhasnou a v křoví se ozve lomoz. Vačice! Rukávem si otru z čela studený pot. Ale

co ten chlap? Už je pryč? Posvítím si tam a zjišťuji, že se v té zatáčce nachází stále stejný výjev. A pak mi najednou dojde, že to je vlastně ten nakloněný strom, který tam vždycky překáží, když tudy projíždíme autem, a na jehož suché větvi se zachytilo kus černého igelitu a teď to vypadá, jakoby měl někdo nataženou ruku a ukazoval na mne. Bázlivě kolem něho projdu a otáčím se po něm. Připadá mi, že už je tak moc nakloněný, že spadne na zem a zatarasí mí cestu a jeho větve se kolem mne ovinou jako nějaká chapadla.

Po dvou mílích dojdu k silnici. Mám jít dál směrem na Sandy Springs? V dálce zahlédnu reflektory nějakého auta. Zhasnu baterku a trochu ustoupím do křoví. Možná je to táta. Má naděje ale vzápětí pohasne, neboť auto projíždí stejnou rychlostí kolem a řidič ani nepřepíná dálková světla. Nevšiml si mě.

Kdyby měl táta nějakou nehodu, nebo by se mu polámalo auto, tak už by ho někdo našel a přišel by nám to říct. Takže kdoví, kde je mu konec.

Vracím se zklamaně zpátky a přemýšlím. Kdybychom měli telefon, tak by nám mohl zavolat, co s ním je. Jenže ho nemáme a nemáme ani další auto. Miranda se ho už jednou ptala, proč tady nějaký telefon není, když jsme tak odříznuti od světa. Táta jí na to odpověděl, že nebyl nikdy na nic potřeba, a že ho ani nehodlá pořizovat a sponzorovat tak něčí nesmyslné tlachání.

Miranda je stále na verandě. Stojí ve tmě, ale už z dálky vidím žhnoucí konec její cigarety.

„Tak co?“ zeptá se, jakmile k ní dojdu.

Pokrčím rameny. „Nic.“

„Teď by se nám tady hodil jeden jedinej posranej telefon. Zavolala bych Roswellovi, jestli náhodou neví, co s Robem je.“

„Muselo se mu něco stát,“ řeknu.

„Prdlajs. Někde chlastá.“

„Táta nechlastá - to už bys mohla za tu dobu vědět. Vždycky přišel domů včas.“

„Tak to neznáš chlapy. Kdyby se mu něco stalo, už by tady byli dávno policajti.“ Vyfoukla kouř, típla zbytek cigarety o sloupek a vajgl odhodila. „Pojď dovnitř. Už nebudeme na nic čekat - za chvíli bude půlnoc. Ráno se tady určitě objeví.“

„Dneska tady budeš spát se mnou.“

Právě se chci napít - ruka se sklenicí vody mi ustrne na poloviční cestě k ústům. Nevěřičně se na Mirandu podívám.

„Myslím to vážně. Bude to pro nás takhle lepší.“

Pro ni to bude lepší. Asi se tady sama bojí.

Jakmile se ráno probudím, kouknu na Mirandu. Je vzhůru a pozoruje mne.

„Kolik je hodin?“ zeptám se.

„Bude osm.“

„Už přijel táta?“

„Ne.“

„Co budeme dělat?“ zeptám se zase.

Zamyslí se. „Hm... Ze všeho nejdřív nakrmíme zvířata - ať od nich máme pokoj, pak se nasnídáme, a potom půjdeme na stopa. Musíme se dostat do Sandy Springs a pokusit se něco vypátrat.“

Nějak kolem deváté si chystáme snídani, když uslyšíme přijíždět auto. Podle zvuku motoru to ale není náš Dodge. Oba vyběhneme na verandu.

Pan Roswell právě vystupuje ze svého vozu.

„Dobry den,“ pozdraví nás a s vážnou tváří se ptá: „Můžete mi říct, co je s Robem, že nepřišel do práce? Dneska je sobota, takže máme otevřeno kratší dobu - zatím jsem za pult postavil manželku. Je ale zvláštní, že jeho auto zůstalo stát před naším železářstvím. Jak se tedy vlastně dostal domů?“

„On včera vůbec nepřišel,“ Miranda vrtí pomalu hlavou a můj žaludek sevřel strach.

Pan Roswell kouká z jednoho na druhého.

„A nezmínil se vám třeba během dne, co má v plánu?“ zeptala se ho Miranda.

Zamyšleně se na ni dívá a kroutí hlavou. „Včera tak nějak před zavíračkou řekl, že si potřebuje odpočinout, že si musí dát na chvíli od všeho pauzu. Na to konto jsem ho uvolnil s tím, že už může jít, že to tam dodělám. Chápal jsem to tak, že půjde naproti do jídelny.“

Oba mlčíme. Nevím, co na to říct a Miranda zřejmě také ne.

„Chcete si vyzvednout to auto? Vzal bych vás teď s sebou.“

„Zatím asi ještě ne,“ odpoví Miranda váhavě a pokračuje: „nejspíš někde vyspává kocovinu...“

Nevraživě na ni koukám, ale ona to ignoruje.

„Takže to uděláme následovně:“ prohlásil pan Roswell, „počkáme do večera - já se mezi tím poptám po okolí, jestli ho někdo neviděl, a pak vám to auto když tak nechám dovézt.“

Večer přivezl pan Roswell náš Dodge osobně a paní Roswellová jela za ním jejich autem.

„Takže bohužel,“ začal, „neobjevil se. A co vy? Máte o něm nějaké zprávy?“ zeptal se.

„Vůbec žádné,“ odpověděla Miranda.

„Já jsem se tak trochu poptal po Sandy Springs a jeden náš zákazník říkal, že ho viděl na autobusovém nádraží, jak si kupuje

nějakou jízdenku. Na který terminál pak šel, to už ale neví. Mirando,“ začal pan Roswell opatrně, „neměli jste mezi sebou nějaké neshody?“

„Poslední dobou jsme si mezi sebou občas vyměňovali názory, ale nebylo to nic dramatického,“ pokrčila rameny a střelila po mně pohledem.

Lže. Hádali se, a to teda dost fest. Táta jí dokonce jednu vrazil, aby už konečně držela hubu. To jsem takhle na verandě a chystám se vejít dovnitř, když slyším: „Máme mezi sebou snad dohodu, ne? Ty se mi budeš starat o domácnost a o děcko a já tě budu živit. Nebo se chceš vrátit k té své původní profesi? Řekl bych ale, že bys tu tlustou prdel na tu tyč už nevytáhla.“

„Jenže to tvoje děcko už není žádné mrně, takže by tady chvíli o samotě vydrželo. Chci jít taky mezi lidi a ne tady být pořád jenom zavřená. Nebo mi aspoň dovol telefon, ať si můžu zavolat - prostě si s někým jen tak promluvit.“

„Už jsem ti říkal, že nebudu sponzorovat nějaké nesmyslné tlachání.“

„A potřebuju si koupit něco na sebe. Ty věci, co jsem si přinesla se na mně už rozpadají.“

„Je tady spousta hader po mojí ženě.“

„Jenže je to nmoderní.“

„Dobýtek to nepozná. Tomu je to u prdele, co máš na sobě.“

„Tohle jsme si teda nedohodli! Jestli to nevíš, tak já nejsem tvůj vězeň ani tvůj otrok! Nemáš právo takhle se mnou jednat! Chci jet do Sandy Springs!“

Pak se ozvalo něco jako hlasité plesknutí a hned na to Miranda vyběhla ven a z nosu jí tekla krev.

„Takže tady máte klíčky od auta,“ řekl pan Roswell a podával je Mirandě. „Teď záleží na vás, co s tím uděláte - jestli půjdete na policii a necháte ho hledat, anebo to necháte být. Až Rob trochu zchladne, třeba se sám vrátí.“

Rozloučil se s námi, paní Roswellová nastartovala a odjeli.

„Půjdeme na policii?“ zeptám se Mirandy.

„Ne. Ráno zajedu na nádraží a vyžádám si záznamy z kamer.“

„Co když ti je nebudou chtít ukázat?“

„Ale budou,“ odpověděla mi sebejistě. „Pamatuj si: vždycky se najde nějaký trouba, který se nechá utáhnout na vařené nudli.“

Ráno vstala Miranda dřív než obvykle. Předpokládám tedy, že spolu půjdeme prvně za dobyt看kem a teprve potom vyrazí. Místo toho se ale zavřela v koupelně - sprchuje se, umývá si hlavu a zpívá si. Pak přejde pouze ve spodním prádle do ložnice, otevře skříň, přehrabuje se v jejích útrobách a stále si něco brouká. Obleče si jakési červené šaty s modrými kvítky - ty na sobě ještě neměla - má je poněkud obtažené, ale zřejmě jí to nevadí. Přes ně si dá džínovou vestičku a k tomu béžové semišové kozačky v kovbojském stylu. Následně si přehodí kabelku přes rameno a oznámí mně: „Tak já jedu - nevím, kdy se vrátím. To víš, budeme muset prohlédnout metry a metry záznamů.“

To určitě. Stačí říct tomu technikovi přibližný čas...

O práci mám na celou neděli postaráno. Motám se kolem dobytka a také si musím pro sebe připravit něco na jídlo - nic mi nenachystala.

Vrátila se až za tmy a z jejího dechu byl cítit alkohol. „Tak si představ, že tvůj fotřík nabral směr Atlanta Kentucky.“ Škytla.

„Jsi si tím jistá?“ zeptám se jí.

„Naprosto. Ten technik mi to přiblížil natolik, že jsem na vlastní oči viděla tu ceduli na autobuse, do kterého nastoupil. Jo, abych nezapomněla: tady jsem ti přinesla večeři.“ Sáhla do kabelky, ze které vytáhla igelitový sáček, v němž se nacházela poněkud pokřivená papírová krabička s jídlem. „Aspoň vidíš, jak na tebe myslím.“ Opět škytla. „Vy tam někde v těch končinách máte příbuzné?“ zeptala se mne. „Jinak mi teda není vůbec jasné, proč by jel zrovna tam.“

Zamyslím se, pokrčím rameny a zavrtím hlavou. „O nikom nevím. Podle mne vůbec žádné příbuzné nemáme - s nikým se nestýkáme. Možná si koupil jízdenku na nejbližší spoj, který z toho nádraží odjížděl.“

„Fajn - konečně v tom máme jasno - tak já si jdu lehnout.“

Zakopla o nohu židle a v kabelce jí zazvonil mobil. Hm... stačila si pořídit telefon. Vzala si hovor a zavřela za sebou dveře u ložnice. I tak slyším, co říká.

„Jo, jsem v pohodě. Dojela jsem dobře. Bylo to bezvadný, co nevidět si to zopakujeme. Jo, slibuju, ale teď už si musím lehnout, jsem úplně grogy.“

Dneska vedle ní teda spát nebudu. Kouknu se do té krabičky - jsou v ní špagety, polité nějakým nevábnyým zatuchlým sajrajtem a uprostřed toho trůní tři pidi kousíčky masa. Ráno se budou mít slepice dobře. A teď jdu také spát. Do stodoly.

V pondělí vstanu, vstoupím do kuchyně a očekávám, že už bude Miranda vzhůru a pomalu se bude připravovat na to, že mne odveze do školy. Ale není tam. Nakouknu do obýváku - nikdo. U koupelny jsou pootevřené dveře, takže se podívám bez ostychu i sem, ale ani zde není. Zbývá tedy jediné ložnice.

Otevřu dveře... Miranda leží na zádech s otevřenými ústy a chrápe. Přistoupím k ní, uchopím ji za paži a zatřesu s ní.

„Co je?“ zeptá se huhlavě.

„Musíš mne odvézt do školy.“

„Nemusím vůbec nic. A dej mi pokoj!“ Otočí se na bok a spí dál.

Nezbývá mi tedy nic jiného, než se postarat o dobytek. Vyjdu na verandu a zahledím se na naše auto. Má prohnutý nárazník. A nejen to. Obejdu ho kolem dokola a nestačím se divit. Dveře u spolujezdce jsou odřené a promáčknuté a je uražené zrcátko. Hm... Pěkné. Už tak je náš starý Dodge chudák a ještě dostal nářez od Mirandy hned při první jízdě.

Když se asi tak po hodině vrátím ze chlěva, sedí Miranda za stolem. Má na sobě župan, je rozčuchaná, jednu nohu si strčila pod sebe a s někým telefonuje. Je otočená zády ke dveřím, takže mne neviděla ani neslyšela přicházet, protože se děsně směje a pak říká: „To teda sedí. Frajer z Prasečí hory.“ A zase se začala smát.

Ten frajer má být zřejmě můj táta. Přistoupím blíž a s bouchnutím postavím hrnec nadojeného mléka na stůl.

Podívá se na mne - ještě celá rozesmátá - a řekne do telefonu: „Promiň, už musím končit.“ A mne se zeptá: „Potřebuješ něco?“

„Teď už ne. Ale zítra ráno mne odvezeš!“

„Už jsem o tom přemýšlela, ale asi bych to nestíhala, takže řeknu starýmu Engelhartovi. Když vozí jejich Eve, může na tebe počkat u naší cesty a ty to doběhneš.“

Pan Engelhart vozí ráno svoji vnučku a já jezdím s tátou, který mě vyloží u školy, a pak jede prodávat do železářství pana Roswella. Odpoledne, když je ještě v práci, mne bere pan Engelhart, protože chodím s jejich Eve do jedné třídy. Zastaví mi na křižovatce a já to dojdu pěšky.

Tahle „taxislužba“, kterou mi dohodla Miranda, fungovala pouze krátce, neboť se Eve se svými rodiči odstěhovala do New Yorku. Takže v necelých patnácti končím se školní docházkou, protože mne nemá kdo dopravit do Sandy Springs a zase zpět. Miranda se vymlouvá, že by to nestíhala, že by nás přišel benzín na velké peníze, které nemáme a ze stejného důvodu nepřipadá v úvahu ani ubytování na koleji. Takže dřepím doma, krmím dobytek a uklízím hovna - zatímco se Miranda zdržuje v kuchyni a krom ledabylého vaření neustále s někým telefonuje.

Jedinou mojí zábavou jsou knihy. Lékařské knihy. Jedenkrát za čtrnáct dní jezdíme do Sandy Springs nakupovat. Došla nám hotovost, takže Miranda pokaždé prská a vybírá peníze ze svého účtu - peníze, které si našetřila. Já si vždycky zaběhnu do knihovny a vyzvednu si připravené knihy. Jedna z knihovnic na mne docela drží, takže už ví, že přijdu a něco mi vybere - hlavně s tou lékařskou tematikou.

Tuhle jednou takhle opouštím knihovnu, a když scházím ze schodů, zahlédnu Eve. Také si mne všimla. Je moderně oblečená a lehce nalíčená. Sluší jí to. Tak nějak dospěla a zkrásněla. Připadám si proti ní jako nějaký loser. Pozdravíme se a koukáme na sebe. Nemáme si co říct. Je mezi námi cítit propastný rozdíl.

„Eve, tak už pojd!“ ozve se její máma.

„Promiň, ale už musím...“ omluvně se usměje a pokrčí rameny.

Je evidentně ráda, že měla důvod odejít. Jakmile si přisednu k Mirandě do našeho Dodge, hned mne zpěruje, kde tak dlouho očumuju, že na mě nehodlá pokaždé čekat půl dne.

Když kolem nás projíždí Engelhartovi ve svém Mercedesu, Eve přejeđe pohledem tu naši rachotinu a pak odvrátí hlavu.

Takhle to fungovalo skoro dva roky - až do té osudné chvíle.

Ted' sedím v centru Atlanty na lavičce, pozoruji studenty a na kolenou mi leží noviny s inzerátem s nabídkou práce na Klinice Dr. Evanse. Je to až někde na okraji města. To je jedno - ať je to kde chce. Zítra ráno se tam mám ukázat.

3.

Když dorazím druhý den na severní předměstí, bloumám ulicí, ve které by se měla klinika nacházet. Číslo třicet devět ale nikde nevidím. Zastavím tedy postaršího muže a zeptám se ho.

„Máš to přímo před nosem,“ odpoví mi a hlavou ukáže směrem k parku, v jehož středu stojí mnou hledaná budova.

„Snad nejdeš na ten inzerát?“ zeptá se mne neznámý.

Udiveně na něj kouknu a vidím, že se shovívavě, nebo možná také ironicky, usmívá.

„A co má být?“ zeptám se ho zase já.

Pokrčí rameny a odchází, aniž by se k tomu nějak blíže vyjádřil.

Chvíli stojím na jednom místě a nevěřicně civím před sebe. Park? Zrovna ne dvakrát udržovaná plocha se vzrostlými stromy, kolem některýchž se ovíjí břečťan, jež z velké části zastíňují budovu, tráva chtěla už dávno pokosit, dřevěné lavičky s uhnílymi nebo vylomenými prkénky kdysi možná zvaly k odpočinku, zarostlé květinové záhony s trvalkami jejichž loňské suché květenství by potřebovalo ostříhat..

Pomalým krokem postupuji příjezdovou cestou kupředu a svoji pozornost teď věnuji vlastní stavbě. Musí být pěkně stará. Je přízemní, obdélníková, na obou bočních stranách se vypíná do výšky kamenný komín a uprostřed střechy s několika posunutými taškami se nachází věžička. Fasáda se na některých místech drolí a u země je téměř kolem celého domu opadaná, ve žlabu roste tráva,

bílá barva na okenních rámech je povětšinou oloupaná, takže na nich prosvítá zašlé dřevo.

Zastavím se kousek před vchodem - ano, jsem na správném místě. Z jedné strany dveří je na zdi přišroubovaná číslice 39 a na druhé straně visí bílá cedule s červenými písmeny: *Klinika Dr. Edwarda Evanse*.

Za kulatými výplněmi vstupních dveří z dvojího čirého skla zaregistruji jakýsi obličej s nevraživým výrazem a pichlavé oči, jenž jsou součástí této tváře, mě bedlivě pozorují.

Vystoupám po dvou schodech, otevřu dveře a vejdu do zšeřelého vestibulu. Na můj pozdrav se mi od muže v obleku, který mi zastoupí cestu, dostane v odpověď lehké pokývnutí hlavou. Posléze mrskne obočím, čímž mi chtěl zřejmě naznačit, ať mu prozradím, co tady chci.

„Jdu za paní Wolfovou.“

Nijak nereaguje. Předpokládám tedy, že byla moje odpověď nedostačující a dodám: „Ohledně toho pracovního místa.“

Sotva zřetelně pohne hlavou, jakoby chtěl říct: *aha*. A mávnutím ruky mi pokyne necht' ho následuji.

Ve vstupním prostoru, který opouštíme, se nachází recepční pult ve tvaru půlkruhu a černé kožené křeslo. Na zadní delší stěně jsou otevřené široké dveře, které vedou - jak se mi zdá - do společenské místnosti. Uvnitř popochází muž oblečený v bílém tričku a bílých kalhotách. Jakmile nás zaregistruje, zvedne hlavu, a pak zase dál pokládá na stolky, u kterých sedí nějací lidé - na židlích nebo na invalidních vozících, nějaké barevné papíry. My se vydáme vpravo a postupujeme dlouhou chodbou s vysokými stropy a

spoustou dveří, které mají asi tak v horní třetině malé a neprůhledné posouvací okénko.

Zastavíme se u prosklených dveří, na kterých je nějaký nápis, ale nestačím si ho přečíst, protože mi ho ten muž v obleku zakryje svým tělem, a rázně na ně zaklepe.

Jakmile se ozve: „Vstupte,“ otevře a ohlásí návštěvu.

Načež ženský hlas řekne: „Ať vejde.“

Můj doprovod mne milostivě pustí dovnitř a já se ocitnu v prostorné a moderně zařízené kanceláři. Vzhledem k tomu, že v celé budově nejspíš vládne příšeří, je tato místnost zařízena světlým nábytkem, aby ji prosvěttil - kromě černého koženého křesla, na kterém sedí Elis Wolfová.

Vstala a šla mne přivítat.

„Jsem Jack Burton,“ představím se a podáme si ruce.

Jakmile se usadíme, paní Wolfová se chopí slova: „Jacku Burtone, do telefonu jsme si už řekli ty podstatné věci, ale ještě bych je pro jistotu ráda zopakovala.“

Přikývnu.

„Práce, na které potřebujeme pomoc, jsou všeho druhu. Od běžného úklidu, až po pomoc při hygieně našich klientů. Jsou to handicapovaní lidé, kterým se život obrátil naruby - díky úrazu z vlastní neopatrnosti, nehodě, díky cizímu zavinění, cévní příhodě... Všichni jsou částečně soběstační. Odborné úkony kolem nich provádí lékař nebo kvalifikovaný ošetřovatel. Vaším úkolem jsou pouze pomocné práce.“

Na poslední dvě slova dala patřičný důraz.

„Měl byste tedy o tuto pozici zájem?“

„Ano.“

„Ale vzhledem k tomu, že ještě nejste plnoletý, nemůžete pracovat na plný úvazek. Jste si toho vědom?“

„Ano, jsem.“

„Budete brát osm dolarů na hodinu.“

„Hm. A mohl bych dostat nějakou zálohu?“

Paní Wolfová se usmála, zavrtěla se ve svém křesle a současně zakroutila hlavou: „Je mi líto, ale výplatní termín byl zrovna včera. Nemám tu žádné peníze, které bych vám mohla poskytnout. Budete se muset zařídit nějak jinak.“

Souhlasně přikývnu, i když mi není jasné, jak jinak bych to měl udělat. Ty čtyři stovky, co mi dal ten chlápek se za chvíli rozkutálí. Musím si sehnat nějaké ubytování - tam budou chtít peníze předem.

„Takže pokud souhlasíte, já bych teď připravila smlouvu a mezi tím vás Charles Wang - to je ten vrátný - provede naším areálem, ukáže vám to tady a řekne vám další podrobnosti.“

„Dobře.“

„Jacku Burtone...“ paní Wolfová se na moment odmlčela, „jste taková milá a sympatická osůbka, mohu ti říkat Jackie?“ zeptala se a usmála se na mne.

Také jsem se usmál a souhlasně přikývl. Bezva - padl jsem jí do oka.

„Máme tady dvacet devět pacientů,“ začal svoji přednášku Wang a nasměroval mě do vstupní haly. Cestou pokračoval: „Někteří jsou na pokoji po dvou, ale většinou si přeje být každý sám, takže to respektujeme. Tady je teď terapeutická dílna,“ zůstaneme stát mezi otevřenými dveřmi společenské místnosti, ve které jsou za stolečky usazeni pacienti a snaží se něco z těch barevných papírů vystříhovat. „Paul Hank se je snaží po vizitě každé dopoledne nějak zabavit.“

Všichni zanechali své dosavadní činnosti a dívají se na nás.

„Vážení,“ osloví je Charles Wang, „tohle je Jackie - od teď bude u nás pracovat.“

Pozvednu ruku a lehce s ní zakomíhám na pozdrav.

„Ahoj,“ nebo „vítáme tě,“ ozvalo se z jejich úst.

„Pojď,“ vrátný mi položil ruku na rameno a nasměroval mne ke vchodu, „tady ta malá krabička na zdi slouží k přihlášení při kontrolních obchůzkách.“

Nějak mi plně nedošlo, co tím chtěl říct, takže na něho hledím.

„Ošetřovatel,“ pokračoval, „který má noční, se jde každé dvě hodiny projít po chodbě a nakoukne tím okénkem ve dveřích do každého pokoje, zda jsou v pořádku. Jakmile dokončí obchůzku, přijde sem a tou mezerou protáhne svoji identifikační kartu. Ráno si to manažerka - teda paní Wolfová zkontroluje na svém počítači. A každé odpoledne sem mohou přijít návštěvy - vyzvednou si toho svého a jdou si s ním sednout do společenské místnosti nebo zůstanou na pokoji, případně si ho vezmou před budovu - pokud je pěkně. Vchod se zamyká v šest večer - taky dostaneš klíč.“

Potom jsme se zase vraceli tou dlouhou chodbou a nahlédli do několika pokojů. Jsou celkem stroze zařízené. Nachází se v nich jedna nebo dvě postele, u každé stojí noční stolek, pak je tam skříň, židle a malý umakartový stoleček.

„To jsou všechny ty pokoje obsazené?“ zeptám se.

„Ne, několik jich je prázdných. Tady je koupelna,“ otevře a já do ní nakouknu. Uvnitř je situováno několik otevřených boxů se sprchami a kabinky WC.

„A tady je co?“ ukážu na plechové dveře.